

Arrest

nr. 126 473 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VANDERSTEENE, die loco advocaat V. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent u afkomstig van het district Batang, prefectuur Garze, provincie Sichuan, Tibetaanse Autonome Regio (TAR) in de Volksrepubliek China (VCR). U bent geboren in 1965 en woonde bij uw moeder, broers en zussen. U volgde school van uw achtste tot uw twaalfde. Daarna hielp u uw familie op het veld. U was ook monnik, al werd u niet tot een klooster toegelaten. U knipte uw haar en bleef thuis wonen tot aan uw vertrek in 1987. Dan reisde u overland via Lhasa naar Dram. Daar stak u de grens met Nepal illegaal over in maart of april 1987. U werd onmiddellijk bij de Nelen Khang ('Reception Centre') van Nepal geregistreerd. Vandaar hielp de Nelen Khang u om rechtstreeks verder te reizen naar uw klooster van bestemming in Bangalore. U moest zich niet opnieuw registreren.

U verbleef in dit klooster tot 2000. In die periode werd u ziek en verhuisde u naar Dharamsala voor medische zorg. De daaropvolgende jaren hield u het hoofd boven water met de verkoop van kleine spulletjes. Vanaf oktober 2005 vond u werk als kok. U beschikte in India over een Registration Card for Tibetans (RC) die steeds werd verlengd. Sinds 2005 beschikte u eveneens over een Identification Card for Tibetans (IC). U ondervond evenwel vanaf 2006 problemen met opeenvolgende huisbazen wegens uw afkomst. Zij trachtten de huur onrechtmatig te verhogen en u werd geslagen omwille van een eenmalige laattijdige betaling. De verhuurder haalde de politie erbij, hetgeen de situatie voor u nog verergerde aangezien zij u nog meer geld affandig maakten en pestten. De oneerlijke praktijken leidden ertoe dat u uw afreis naar België organiseerde. Uw RC werd ingehouden bij het afleveren van uw uitreisdocument. U vloog met uw IC via Delhi naar Frankrijk. Daar nam de smokkelaar uw IC van u af. Vervolgens nam u de trein tot in België. U vroeg asiel op 2 december 2013.

Bij een terugkeer naar Tibet vreest u uw religie niet te kunnen uitoefenen en vreest u voor uw vrijheid wegens uw illegale vertrek.

Bij een terugkeer naar India vreest u het moeilijk te zullen hebben wegens de gangbare discriminatie van Tibetanen door Indiërs.

U legde ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: een attest van het klooster waar u verbleef in India, een werkattest en –badge uit India, uw Green Book en 3 foto's genomen in Tibet.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1987 woonde u van 1987 tot 2013 in India. Van 1987 tot 2000 verbleef u in het Drepung Losel Ling Klooster in zuidelijk India om er monnik te zijn. Nadat u het klooster had verlaten wegens ziekte huurde u een huis in Dharamsala en leefde u van de verkoop van kleine spulletjes. U huurde telkens een privé-woning van Indiërs. Vanaf 2005 werkte u als kok voor de Mewoen Tsuglag Petoen School in Dharamsala en dit tot aan uw vertrek. In december 2013 reisde u via Frankrijk naar België.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat het discriminerend gedrag van de Indiërs onleefbaar is. Uw huisbazen maakten misbruik van hun machtspositie en de politie deed daar nog een schepje bovenop, verklaarde u. Vooreerst, u verklaarde niet naar de politie te zijn gestapt, dus hebt u niet geprobeerd en komt uw verklaring dat de politie zaken erger maakt over als een loeze bewering die u niet kan staven. Dat u het probleem niet hebt aangekaart bij de Indiase overheid, komt aldus bevreemdend over. Bovendien, als de Indiase autoriteiten niet zouden ingrijpen bestaat steeds de mogelijkheid om zich te beroepen op de bijstand van Tibetaanse organisaties of departementen van de Central Tibetan Organisation (CTA). U heeft ook dit nagelaten hetgeen de zwaarwichtigheid en de ernst van de beweerde problemen danig ondermijnt. U zocht ook niet verder naar een beter alternatief, daar u zoals zelf aangeeft toch al van plan was om het land te verlaten. Verder haalt u geen andere incidenten aan die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India. Uw verwijzing naar discriminerend gedrag hebt u dus op geen andere manier concreet gemaakt. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade heeft zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Frankrijk moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk reisdocument zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U verklaart in dit verband dat de smokkelaar uw IC nodig had daar u deze bij aankomst niet meer nodig had (zie gehoorverslag CGVS, dd. 14.02.2014, p. 9). Gelet op deze weinig overtuigende verklaring ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u enerzijds dat u niet wist dat dit nodig was en anderzijds dat u nog geen tijd had om het te gaan vragen en de juiste contacten hier niet voor heeft. Deze contradictorische beweringen kunnen uw nalatig handelen niet verklaren. Dat u alle andere bewijzen van uw reis zou hebben weggegooid, nergens kopies van zou hebben en niets zou weten of uw visum (p. 9) is niet aannemelijk en versterkt de indruk dat u gegevens bewust verbergt.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde kunnen mijn appreciatie van uw asielmotieven niet in de positieve zin ombuigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw "green book" en foto's vormen een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap van de VRC behoort. Het kloosterattest toont aan dat u een monnik was in het Dolma Ling klooster. Uw werkgeverattest is een begin van bewijs dat u tussen 2000 en 2005 van Zuid-India naar Dharamsala in het noorden verhuisde en er werk had.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 57/7bis en 57/7ter van de Wet van 15 december 1980 "betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen" en van de richtlijn 2004/83/EG. Verzoeker stelt dat hij op geen enkel moment tegenstrijdigheden of ongerijmde wendingen in zijn feitenrelaas heeft verkondigd en stelt dat enkel de nood aan bescherming ten opzichte van China dient te worden onderzocht, gelet op zijn Chinese nationaliteit. Verzoeker wijst erop dat India, noch Nepal, de Conventie van Genève hebben geratificeerd en stelt dat een risico op uitwijzing naar China niet uitgesloten is. Bovendien meent verzoeker dat hij minstens blijkt kan geven van een risico op ernstige schade bij een terugkeer naar India en stelt hij dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift zijn bijlage 26, een identiteitsdocument en een verklaring van een klooster toe.

Bij haar aanvullende nota van 15 mei 2014 voegt de verwerende partij de "COI Focus CHINA/INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India", van 11 maart 2014, de "COI Focus. China. India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" van 25 maart 2014 en de "COI Focus China. De Vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China" van 25 maart 2014.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. Verzoekers identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Verzoeker is van Tibetaanse origine en is geboren in de Volksrepubliek China (VRC), het district Batang, prefectuur Garze, provincie Sichuan, in de Tibetaanse Autonome Regio. Hoewel verzoeker geen Chinese identiteitsdocumenten neerlegt en deze nooit gehad zou hebben, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker Chinees spreekt en stelt verzoeker tevens een beetje Chinees te kunnen schrijven (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 3). Daarnaast verblijft zijn familie nog in China en zijn zij intussen in het bezit van Chinese documenten (stuk 3, gehoorverslag, p. 2, 3, 4).

2.5. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Waar de verzoekende partij zich vooreerst de vraag stelt of India als eerste land van asiel kan worden beschouwd omdat India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten." (eigen onderlijning).

Gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus

beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Daargelaten de vraag of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarop heeft vastgesteld dat verzoeker reële bescherming geniet in India als 'eerste land van asiel' en gemeend heeft dat verzoeker gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet geen behoefte had aan internationale bescherming.

2.7. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 19 februari 2014, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en de actualisatie van deze COI Focus van 11 maart 2014, die aan de aanvullende nota van de verwerende partij werd toegevoegd, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een *Registration Certificate (RC)* beschikken en "In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt". Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Dit beleid werd in India vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*).

Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen nu hij reeds sinds 1987 in India verbleef en hier documenten verkreeg (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6, 7). Ook uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend zijn waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd wordt.

Integendeel ook indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. "Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt" (zie COI focus 19 februari 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit verzoekers ongemoeid verblijf in India. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen.

2.8. Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat "Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".

Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van zijn eerste land van asiel haalt verzoeker slechts problemen aan met zijn huisbazen. Zo zou hij door zijn eerste huisbaas geslagen en verdreven zijn en leefde hij in conflict met zijn tweede huisbaas nadat hij eenmalig de huur niet kon betalen (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Uit het feit dat verzoeker een dispuut had met zijn huisbaas kan echter geenszins een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Bovendien heeft verzoeker nooit hulp gezocht bij de politie, noch bij Tibetaanse organisaties of departementen van de CTA om de problemen met zijn huisbaas aan te kaarten (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Tevens stelt verzoeker dat Tibetanen in India gediscrimineerd worden en dat de politie aan de kant van de Indiërs staat (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker brengt echter geen concrete en objectieve informatie aan die vermogt hogerstaande conclusies te weerleggen. Ook wanneer hem op het einde van het gehoor gevraagd wordt of er nog redenen of specifieke incidenten zijn waarom hij niet naar India zou kunnen terugkeren, stelt verzoeker slechts dat Tibetanen in India niet eerlijk worden behandeld en dat hij in België misschien meer rechten en vrijheden krijgt (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.9. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat een risico op uitwijzing naar China niet is uitgesloten, stelt de Raad vast dat dit evenmin gegrond is. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 19 februari 2014 en van 11 maart 2014, blijkt dat de Indiase *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als *“gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *“Recht op Leven”*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Verzoeker toont niet aan dat hij enig risico op refoulement naar China loopt.

2.10. Ten slotte en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 19 februari 2014, blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekommen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”*. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhoudt dat hij zijn IC aan de smokkelaar heeft afgegeven, kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.11. Verzoeker beschikte over een Identity Card (Yellow Book) en is legaal naar Europa gekomen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8; stuk 14, verklaring, vraag 33). Verzoeker stelt vanuit Delhi naar Frankrijk te zijn gevlogen en vervolgens met de trein naar België te zijn gekomen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Hoewel verzoeker stelt een visum te hebben gehad, beweert hij hier niets over te weten omdat hij gewoon geld aan een kennis gaf die alles regelde. Verzoeker zou het visum wel gezien hebben, maar stelt geen Engels te kunnen (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Ook geeft verzoeker aan dat hij gereisd heeft met zijn IC, maar dat hij deze in Frankrijk aan de smokkelaar diende af te geven om belangrijke documenten af te halen. Verzoeker is echter niet op de hoogte welke documenten dit zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Gelet op verzoekers gebrekkige kennis wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zijn IC niet in zijn bezit had bij de binnenkomst in België.

Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoeker desgevallend hier in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.12. Ten slotte verklaarde *“de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Aldus blijkt dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.13. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.14. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij in India geen reële bescherming geniet in toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF